

A FÉLELEM TORZÍTJA A VALÓSÁGOT

Varga István élőben elhangzott tanításának nyers szövege
Budapest, 2023. december 17.

Rátérünk a szellemi táplálékunkra, mert az Úr azt akarja, hogy növekedjünk, hogy növekedjünk Őbenne. Ez az üzenet, amit mára hoztam, nem annyira kapcsolódik az adventhez, de mégis kapcsolódik egy bizonyos szinten.

A mai napon a félelmekről szeretnék egy kicsit beszélni, hogy a félelem mennyire el tudja torzítani a valóságot. És így az ünnepek előtt nagyon sokakban felfokozott érzelmek vannak, sokan vannak, akik depresszióba esnek, még keresztények is, még hívők is, és hogy mennyire nem így kellene ennek lenni, erről szeretnék beszélni.

Egy bibliai történettel, egy bibliai szakasszal szeretném kezdeni, a Márk evangélium 11. részében, a 27-től a 33-ig fogom felolvasni. Ott az előzmények arról szólnak, hogy Jézus kiűzte a templomból a kufárokat, és közben van egy kis történet is. Jézus elátkozza a fügefát, tanít a hitről, és utána pedig a farizeusok megkeresik Jézust, és innen folytatódik ez a kis szakasz:

Márk 11,27–33.

27. És ismét Jeruzsálembe mentek. Mikor pedig Ő a templomban körüljára, hozzá mentek a főpapok és az írástudók és a vének.

28. És mondának néki: Micsoda hatalommal cselekszed ezeket? És ki adta néked a hatalmat, hogy ezeket cselekedd?

29. Jézus pedig felevén, monda nékik: Én is kérdek egy dolgot tőletek, és feleljetek meg nékem, akkor megmondok néktek, hogy miféle hatalomnál fogva cselekszem ezeket:

30. A János keresztsége mennyből volt-é, vagy emberektől? Feleljetek nékem.

31. Azok pedig tanakodtak maguk között, mondván: Ha azt mondjuk: Mennyből, azt fogja mondani: Miért nem hittetek hát néki?

32. Ha pedig azt mondjuk, hogy emberektől: félnek vala a néptől. Mert mindenki azt tartja vala Jánosról, hogy valóban próféta volt.

33. Felevén tehát, mondának Jézusnak: Nem tudjuk. Jézus is felevén, monda nékik: Én sem mondom meg néktek, miféle hatalomnál fogva cselekszem ezeket.

Tehát gyakorlatilag ez a kis történet, és amit szeretnék kiemelni, az a 31–32-es versek. Jézusnak a farizeusokkal volt egy beszélgetése, jelen voltak a tanítványok, jelen volt Jézus, ott voltak a kor vallásos vezetői, ők egy gyülekezet voltak, mert akkor is volt több gyülekezet. A legnagyobb gyülekezet a farizeusoké volt, voltak ott abban az időben szaduceusok, esszénusok, zélóták, de itt Jézusnak a farizeusokkal volt ez a beszélgetése. Mit látunk? Felolvasom még egyszer a 31–32-es verseket: „Azok pedig tanakodtak maguk között, mondván: Ha azt mondjuk: Mennyből, azt fogja mondani: Miért nem hittetek hát néki? Ha pedig azt mondjuk, hogy emberektől: félnek vala a néptől. Mert mindenki azt tartja vala Jánosról, hogy valóban próféta volt.”

Ebben a történetben azt látjuk, hogy a félelem mennyire képes eltorzítani a valóságot. A félelmek közül kiemelkedik az emberektől való félelem. Félték az emberek véleményétől, kommunikációs problémájuk volt, elakadtak, a saját törükbe, a saját csapdájukba estek. A félelem pedig eltorzítja nemcsak a valóságot, hanem megakadályozza az igazság felismerését, vagy legalábbis távol tartja az igazságtól az embereket. Tehát a félelemnek nagyon komoly hatása van az igazság felismerésére és a tények objektív vizsgálására, hiszen teljességgel el tudja torzítani a valóságot.

Így van ez a mi életünkben is. Kiírtam egy-két dolgot, hogy a félelem milyen hatással tud lenni az emberekre. Néhányat fel fogok sorolni ebből, és ha bármelyikre úgy gondolsz, hogy az igaz rád, akkor ne tedd fel a kezdetet, nem kell, hogy tudja a mögötted vagy a melletted lévő, de ha felismered a félelemnek valamelyik fajtáját, akkor ezzel mindenképpen foglalkoznod kell. A Biblia keresőben megnéztem, a Károli fordítás szerint 146-szor szerepel az, hogy: „Ne félj!” Ez egy figyelmeztetés, egy felszólítás, hogy: „Ne félj!” Mi a félelem? A félelem egy hit. A félelem egy rossz hit.

Milyen reakciókat válthat ki a félelem az emberek életében? Itt látunk egyfajta reakciót, amit a farizeusok életében váltott ki a félelem. Nem mertek színt vallani. A néptől való félelem, a saját tekintélyük féltése, és sok minden más motiváció is felfedezhető ezekben a sorokban. A félelem visszatartotta őket attól, hogy szembesüljenek az igazsággal, hogy szembesüljenek a valósággal, és igazából megfosztották a körülöttük lévő embereket is, a népet is, hogy igen, Ő a Messiás, Ő a Megváltó, Ő az, akit Isten küldött. Annyira elvakította őket az emberektől való félelem, hogy még Jánosról sem merték azt mondani, hogy igen, ő Istentől küldött próféta volt. Mindezt egy félelem akadályozta meg, az emberektől való félelem. Nézzük meg, hogy milyen reakciókat tud okozni a félelem! Egy kis kutatást folytattam ezzel kapcsolatban, hogy fizikai reakciókat is tud okozni: gyorsabb szívverés, növekedhet a vérnyomás, fokozott adrenalin szint, izomfeszülés, remegés, gyorsabb légzés, izzadás, hidegrázás, gyomor-, bélrendszeri zavarok, egyszerűen ezt okozza a félelem.

Milyen érzelmi reakciókat vált ez ki? Szorongás, aggodalom, pánik érzés, tehetetlenség érzése, zavarodottság, koncentrációs nehézségek, irritáció, vagy ingerlékenység. Ezenkívül még kognitív reakciókat is kivált, tehát a gondolatainkkal kapcsolatos reakciók, negatív, aggasztó gondolatok, és fantáziák, amit a félelem tud okozni az embereknek. Túlzott aggodás, ami gátolhatja a racionális gondolkodást. Nehézség a problémamegoldásban, a döntéshozatalban, a helyzet túlbecsülése, túlértékelése, túlreagálása.

Milyen viselkedési zavarokat válthat ki a félelem? Csak a teljesség igénye nélkül hadd soroljak fel néhányat: kerülő magatartás, elkerülése azoknak a helyzeteknek, vagy embereknek, vagy tevékenységeknek, amelyek félelmet kelthetnek. Menekülés, vagy harc, okozhat a félelem egy ilyen viselkedésvárat is, az azonnali veszélyhelyzetre lévő reakciókat. Bénultság, megdermedés, a félelem által kiváltott tehetetlenségnek az érzése. Támadó vagy agresszív viselkedést okozhat a félelem. És nyilván a közösségi kapcsolatainkban is okozhatnak elakadásokat a félelmek, például: vissza-húzóadás, elszigetelődés, nehézség a másokkal való kommunikációban vagy interakcióban. Fokozott függőség másoktól, vagy a segítség keresése. Tehát a félelem természetes és alapvető érzelm, mindannyiunkat megtámadhat ez, és segít az embereknek a veszély felismerésében. Van egyfajta józanság, ami tulajdonképpen felül kell, hogy írja a félelmet. Ha a félelem túlzott, vagy irracionális, akkor negatívan befolyásolja az egyénnek az életminőségét, és a reakcióját, illetve a megnyilvánulásait.

Látjátok, hogy mennyi mindent okozhat a félelem? Amikor a Szentírás íródott, akkor még nem ilyen módon fedezték fel a félelemnek a következményeit, de a Biblia mindezekről beszél. A Biblia nem véletlenül mondja azt, hogy: „Ne félj!” A félelemből meghozott döntések mindig egy érzésből hozott döntések, tehát felülírják általában a racionalitást és felülírják azokat a normális reakciókat, amit egyébként az ember hozna.

Honnan jönnek, honnan jöhetnek ezek a félelmek? Mit mond erről a Biblia? Itt ebben az esetben be tudjuk azonosítani, hogy itt az emberekkel való kommunikációban okozott zavart ez a félelem. A farizeusok félelme eltorzította az igazságot, eltorzította a valóságot, féltek a néptől, és nem mertek színt vallani. Pedig Izrael népének küldetése az volt, hogy képviseljék Istent, és Izrael életében mindig is ott volt a messiásvárás. Várták a Messiást, és eljött az a pillanat, hogy felismerhették volna a saját Megváltójukat, de ez nagyon keveseknek sikerült. Ezt leginkább a félelem generálta, hiszen azok, akik akkor hatalmon voltak, vezető pozícióban voltak, féltve a pozíciójukat, tekintélyüket, még ha felismerték is Krisztusban a Megváltójukat, a Messiásukat, akkor is eltorzították az igazságot. Eltorzították a valóságot, megfosztva ezáltal Izrael népét az áldásoktól, amely a Messiás eljövetelével nekik, mint áldás, nagy hasznukra és javukra lett volna, hiszen régóta várták a szabadítót. Erről majd a jövő heti üzenetben bővebben fogok beszélni.

A hívők életében honnan jöhet a félelem? Sokan azt gondolják, mivelhogy ők már hívők, meg ők Krisztusban vannak, őket nem támadhatja meg a félelem.

Látunk a Bibliában történeteket, majd meg fogjuk nézni egy olyan nagy prófétának a történetét is, mint Illés, aki szinte depresszióba esett a félelem miatt. A saját félelmei miatt. Isten sok mindent elvégzett Ézsaiáson keresztül, aki Krisztus előtt a 700-750-ben szolgált. Aháb király idejében volt próféta Izraelben. Izrael Istene hatalmasan használta őt, mint prófétát. Sok mindent jelentett ki Illésen

keresztül. Sok csodát tett Isten. Ennek ellenére Illést mégiscsak a végére megragadta a félelem, és megadta magát a félelemnek. Tehát ezt mindjárt megnézzük, csak előbb nézzünk még egy-két dolgot, hogy honnan jön ez? A félelem gyakran kapcsolódik a bűnhöz. Olyan hívőkkel, olyan keresztényekkel nagyon gyakran találkozunk, talán ti is találkoztatok, akik folyamatosan a kárhoztatás üzenetét hallották. A kárhoztatás mit jelent? Isten ítéletét jelenti. Sokan úgy gondolják, hogy a bűnnek olyan büntetése lesz, hogy az üdvösségüket is elvesztik. Sok emberrel beszélünk, akik kétségbe voltak esve, tele voltak aggodalmakkal, félelmekkel, hogy valamit elrontottak, eltévesztettek, vagy folyamatosan olyan dolgokat tettek, ami céltévesztés, és hogy akkor most Isten őket biztos nem fogja üdvözíteni, elvesztették az üdvösségüket. Ez jöhet a félelemből is. Ha megnézzük az Éden kertben, amikor az emberek elbuktak, ezt az 1Mózes 3,8–10-ig olvassuk. Amikor Ádám bűnt követett el, akkor mi volt az első reakció? Azt mondta, hogy féltem. Ez volt az első reakciója, hogy félt. Attól az Istentől félt, akivel addig naponta, hűvös alkonyatkor beszélgetett. Egyből, amikor bűnbe estek, és a bűn és a halál szellemi törvény megragadta őket, abban a pillanatban az első emberpár elbújt, és félt. Észrevették azt, hogy mezítelenek, és körberakták magukat fügefalevéllal, hogy eltakarják magukat.

Az is lehet, hogy valakinek nem megfelelő a hite. Az, hogy hiányzó, vagy gyenge a hite, ezt így nem mondanám, mert a Krisztusban mindenkinek adatott a hit mértéke. Nem az a kérdés, hogy van-e hited, vagy nincs, hanem, hogy használod-e az isteni fajta hitet. Ez itt a kérdés. Ez is okozhat félelmet, hogy csak egy példát említsek.

A Máté 8,26-ban van, amikor a viharos tengeren hajóztak Jézussal a tanítványok. Jézus első tanítványairól van szó. Az első tizenkettőről, akik közvetlenül ott voltak Jézussal, és amikor egy olyan élethelyzetbe kerültek, egy olyan szituációba, amikor a viharos tengeren kellett átmenni, akkor mégiscsak megragadta őket a félelem. Hogy őszinték legyünk, én azt mondom, jó, hogy nem ültem abban a csónakban, ott én is féltem volna, meg lehet, hogy te is. Mielőtt megfogalmazunk egy ítéletet magunkban, hogy látom, ezek a tanítványok szép figurák, ott voltak Jézus mellett, és mégis féltek. Igen. A viharos tengeren. Mit mondott akkor Jézus? Miért féltek, ti kicsinyhitűek? – ezt a Máté 8,26-ban olvassuk. Itt kicsinyhitűeknek nevezte őket Jézus. Nem dicsérte meg őket. Nem mondta nekik, hogy ügyesen lapátoltátok a vizet a csónakból, hanem megfedtte őket. A félelmüket nem is a hit hiánya okozta, hanem nem használták, elveszítették a reménységüket. A bukott emberi természetben is benne van a félelem, ahogy ezt már az előbb említettem. Az ember bukásával bejött a félelem. Ez sajnos egy ádám örökség, tetszik, nem tetszik. A bűn és a halál szellemi törvénye hozta be a világra a félelmet is, mint egy negatív érzést. Túlélés veszélyének az elkerülése, a társadalmi körülmények, külső nyomások, üldözések.

Napjainkban is vannak sajnos olyan jelenségek, amik az embereket félelemmel tölthetik el. Lehet ez gazdasági, háborús, vagy háborútól való félelem. A külső körülmények is hozhatnak az embernek félelmet. Hogy mik lehetnek ennek a forrásai? Erről azért beszélek, hogy a végén el kell, hogy jussunk odaig, hogy a félelmeinket hogyan tudjuk kezelni. Itt élünk ebben a fizikai világban, és ezektől a hatásoktól, ha hívő vagy, ha nem, te sem vagy mentes, mert mindannyiunk irányába érkeznek valamilyen szinten, valahonnan ezek a félelem ingerek. Aztán vannak, akik a gonosz erőktől félnek. Vannak, akik folyamatosan arról beszélnek, hogy a sátán mit tett velük. Állandóan félnek a sáttántól. Hívő keresztényekről beszélek, nem pogányokról, olyan emberekről, akik a Krisztus Jézusban vannak, akik a Krisztus Jézussal ültettek a mennyekben, a mennyei helyekre, a hatalom helyére, és akiknek lába alá tette Isten a sáttánt. Odahelyezte Jézus Krisztus, és mégis félelmeik vannak.

Honnan jönnek a félelmek? Miért vannak ott ezek a félelmek? Ez csak néhány dolog, hogy fedjük ennek a komolyságát, és bizony foglalkozni kell a félelemmel. Nem szabad, hogy a félelem legyen az urunk, hogy a félelem irányítson bennünket. Ha a félelem a mi urunk, ő irányít bennünket, akkor nem a Szent Szellem vezetése alatt vagyunk. De ez nem jelenti azt, hogy minden veszélyhelyzetet, minden valós helyzetet figyelmen kívül kell hagyni, mert ez a másik véglet. Nem számít, mi megcsináljuk, imádkozunk, mert Krisztusban vagyunk, és nekünk semmi nem számít! Nem erről van szó. Olvassuk az Apostolok cselekedeteiben, hogy amikor Filippibe el akart menni Pál, Ázsiának valamelyik részére, Evangéliumot hirdetni, és azt mondja, hogy eltiltotta a Szent Szellem.

Ne menj oda! Ekkor megjelent egy macedón férfi, és akkor került át Európába az Evangélium. Filippibe ment, és ott szolgált. Pál nem mondta azt, hogy én imádkoztam, a Szent Szellem majd úgyis vigyáz rám, megyek a saját fejem után! Nem, hanem fel kell ismernünk, racionálisan fel kell mérnünk azt a helyzetet, hogy az Isten akaratában vagyunk-e, Isten védelmében vagyunk-e, vagy pedig az tényleg egy valóságos veszély. Általában az útnak van két oldala, és minden oldalon van egy árok. Mindegy, hogy az út jobb oldali, vagy a bal oldali árkába esik bele az ember, összetörheti magát. Nekünk meg kell maradni az út közepén, annak a keskeny útnak a közepén.

Nézzük a Róma 8,12–15. igeverseket! Lapozzuk oda a Bibliánkat, mert ott nagyon érdekes dolgokat állít az Írás:

Róma 8,12–15.

12. Annakokáért atyámfiain, nem vagyunk adósok a testnek, hogy test szerint éljünk:

13. Mert, ha test szerint éltek, meghaltok; de ha a test cselekedeteit a Szellem által megoldóklitek, éltek.

14. Mert akiket Isten Szelleme vezérel, azok Istennek fiai.

15. Mert nem kaptatok szolgaság szellemét ismét a félelemre, hanem a fiúságnak Szellemét kaptatok, aki által kiáltjuk: Abbá Atyám!

Itt is foglalkozik a Biblia a félelemmel, hogy nem a félelem szellemét kaptuk, hanem az igazságnak, a fiúságnak a Szellemét kaptuk. A Szent Szellemről sok mindent állít Jézus, hogy kicsoda Ő, bemutatta. A szolgaság – az mit jelent, hogy valaki szolgál? Azt, hogy szolgálja a félelmet. Tehát szolgálhat a Szent Szellem vezetése által, szolgálhatja Istent, de szolgálhat a félelem alatt is. Nem kaptuk a szolgaság szellemét ismét a félelemre. Mit jelent ez? Ez visszamutat az ószövetségre. Mert az ószövetségi ember a törvény szolgája volt, a törvény alatt volt. A törvényt szolgálta. A törvény betartása által tudta elnyerni Isten áldásait, viszont a törvényt nem tudták az emberek betartani. Állandó félelemben, állandó rettegésben voltak. Folyamatosan áldozatokat mutattak be. Folyamatosan próbáltak saját erőfeszítésből, hústestből megfelelni Istennek. De ezt talán próbáltuk mi is, próbálta sok keresztény manapság is, de mindig kudarcot vallunk, mert nem tudunk megállni a saját erőnkön. Ezért küldte Isten a Szent Szellemet, mint vigasztalót, mint segítséget, hogy fölülírjuk azokat a hústesti kívánságokat az Ő erejével, az Ő bölcsességével, az Ő vezetésével az életünk minden területén. Ezért küldte az Úr a Szent Szellemet, és nyilván a legfőbb oka, amiért küldte, hogy a Szent Szellem által bizonyosságot tegyünk Jézus Krisztusról. Ez volt a legeslegfőbb ok. A Szent Szellem a mi segítőnk. A 2Timótheus 1,6-tól olvasom:

2Timótheus 1,6–8.

6. Minekokáért emlékeztetlek téged, hogy gerjessz fel az Isten kegyelmi ajándékát, amely benned van az én kezeimnek reád tétele által.

7. Mert nem a félelem szellemét adta nekünk az Isten, hanem erőnek és szeretetnek és józanságnak szellemét.

8. Ne szégyelld hát a mi Urunk bizonyágtételét, se engem, az Ő foglyát; hanem szenvedd el a rosszat velem együtt az Evangéliumért, Istennek ereje által.

Miről beszél itt? Itt szintén hasonló a helyzet. Ugye Pál akkor Rómában volt börtönben, amikor ezt a levelet írta Timótheusnak. Timótheus fiatal volt, Pál átadta neki a szolgálatot, a gyülekezet vezetését, és úgy néz ki, hogy őbenne is volt egy félelem. Nem merte használni az ajándékait, valami visszatartotta őt. Talán a fiataltsága. Tehát neki is voltak félelmei, a szövegkörnyezetből világosan látható, hogy neki is voltak valamilyen gátlásai. Azt mondja Pál, hogy gerjessz föl mindazt, ami benned van. Gerjessz fel Isten Szellemének az erejét, hogy megálljal. Nem a félelem kell, hogy vezesse Timótheust, nem a félelem kell, hogy motiválja. A Zsidó 2,14 pedig azt mondja a félelemről, hogy az egy rabság.

Tehát, ha ott a felsorolt dolgok közül bármelyikben magadra ismertél, akkor igenis foglalkozni kell veled, mert a félelem képes rabságban tartani az embereket. Nem tud kiteljesedni a keresztény élete, meg egyébként sem tud kiteljesedni az élete, ha olyan dolgok akadályozzák, amik valójában a legtöbb esetben félelemből fakadnak. Végeztek erről kutatást, nem tudom, mennyire igaz, hogy több

mint a kilencven százaléka a félelmeinknek csak a két fülünk között van. Tehát nem valóságos, nem reális. Képes az embereket rabságban és fogságban tartani. Nézzük, hogy mit mond erről a Zsidó levél 2,14:

Zsidó 2,14–15.

14. Mivel tehát a gyermekek testből és vérből valók, Ő is hasonlatosképpen részese lett azoknak, hogy a halál által megsemmisítse azt, akinek hatalma volt a halálon, tudniillik az ördögöt,

Van egy jó hírem, a sátán le van győzve, az ördög le van győzve. Jézus legyőzte őt a kereszten, megsemmisítette őt. Akinek félni kell, az nem mi vagyunk, hanem az ördög.

15. És megszabadítsa azokat, akik a haláltól való félelem miatt teljes életükben rabok voltak.

Ez a pogány ember helyzete, hogy nincs jövője, nincs jövőképe, fogságban van. Az efézusi levél 2. része nagyon szépen beszámol a pogányok elveszett helyzetéről. Ugyanez a helyzet itt is, hogy a félelmek rabságában élnek. A folyamatos aggódás, a folyamatos félelem – tehát láthattuk, hogy fizikai megbetegedéshez és pszichés megbetegedésekhez vezet, és olyan reakciókat vált ki az emberekből, amit normál esetben nem tennének.

Ezért a félelemmel valóban foglalkozni kell, de először fel kell ismerni. Ahhoz, hogy valamivel foglalkozni tudjunk, ahhoz előbb fel kell ismerni azt, hogy hol van a tűznek a fészke, hogy mi az a-lap probléma. És ha megvan a tűzfészek, akkor oda be kell vinni az élő vizet, be kell vinni Isten élő Igéjét, Isten élő Evangéliumát. Mert Isten Igéje élő és ható, és az elhat a szellemnek, a léleknek, a testnek, az ízeknek, a velőknek a megoszlásáig. Még a gondolatainkat is megítéli – mondja a Zsidókhöz írt levél 4. része. Tehát mindenképpen foglalkozni kell vele, és a félelem tűzfészket egyszerűen meg kell szüntetnünk az életünkben.

Lehet, hogy most is valamitől félsz, valami olyan dolog jár a gondolataidban, a fejedben, ami csak ott létezik és nem is annyira valóságos. Azért is fontos erről beszélni, mert karácsony lesz, egy hét választ el minket, ilyenkor nagyon sokan esnek depresszióba, nagyon sokan kilátástalannak érzik a saját helyzetüket és olyan reakciókat, olyan cselekedeteket válthat ki a félelem, ami nem az ember javát szolgálja és nem Isten Szellemének az erejéből van.

Ha megnézzük az evangéliumokat, ott is látunk helyzeteket, hogy a félelem uralkodókat is megragadott, sőt ők azok, akiket leginkább megragadott a félelem, főleg a hatalomfűtés.

János 19,38.

38. Ezek után pedig kéré Pilátust az arimatiai József, aki a Jézus tanítványa volt, de csak titokban, a zsidóktól való félelem miatt, hogy levehesse a Jézus testét. És megengedé Pilátus. Elméne azért és levevé a Jézus testét.

Itt arimatiai József titokban ment el, hogy kikérje Jézus testét. Miért? Mert félt az emberektől, félt a zsidóktól. Látjátok, hogy a félős emberek titokban mennek. Ki volt még, aki szintén titokban ment? Nikodémus. Ha olvassuk a János evangélium 3. részét, akkor Nikodémus mikor kereste meg Jézust? Éjszaka. Miért? Mert félt az emberektől.

Tehát látjátok, hogy ezeket a cselekedeteket, még ha ezek jószándékú, jóindulatú cselekedetek is, de mégis a félelem motiválta valahol. Az emberektől való félelem.

A félelem sokféle fajtájával foglalkozhatunk, de ebben a történetben is láthatjuk, hogy a félelem mennyire eltorzította az igazságot, mennyire eltorzította a valóságot. A félelem az minden esetben eltorzítja a valóságot. Éppen ezért nem kell, hogy annyira felmagasztaljuk a félelmeinket, de minden esetre foglalkozni kell vele, mert nagyon komoly károkat okozhat nekünk.

János evangéliumában olvashatunk egy történetet, nem fogom most elolvasni, majd otthon megnézhetitek. Olvasunk ott a szamáriai asszonyról, hogy délben járt a kútra vizért. Ha valaki járt Izraelben, tudnia kell, hogy mi van Izraelben délben. Meleg. Iszonyatos meleg. Tehát ép elméjű ember ki nem megy a házból. Miért délben ment ez az asszony a kútra? Volt öt férje, tehát nem egy szent életű hölgyemény volt, ráadásul még szamáriai is volt. Tehát mindenféle közmegítélésnek ki volt téve és ez nem egy pozitív ítélet volt. Félt! Nem akart találkozni az emberekkel, éppen azért ment délben oda. De hát ez egy nagyon jó döntése volt ezek szerint, mert ha nem akkor megy, akkor nem találkozik Jézussal. De találkozott, beszélt vele és egyenesbe került az élete. Mi motiválta őt is? A félelem.

Tehát nagyon sok esetet olvassunk a Bibliában, amikor az emberektől való félelem motiválja az embereket, és ez bennünket is megragadhat. Hányszor kérdezzük: Mit szólnak a szomszédok? Mit szól ez? Mit szól az? Természetesen ne botránkoztassuk meg se a zsidókat, se a görögöket, mondja az Írás, de hányszor nem teszünk meg valamit, mert függünk valakitől? Mert mit fog gondolni? Mert mit fog mondani? És ha igazából racionálisan fölmélnénk a helyzetet, nem is azt gondolja.

Egy kis történetet hallottam, hogy egy ilyen író-olvasó találkozó volt és ott valaki előadást tartott, hogy mit gondolt az író az ő költeményéről. Közben az író ott ült hátul. Az előadó elmondta, hogy az író mit gondolt erről. De az író fölállt és azt mondta, hogy a csudát ezt gondoltam, és kiment. Körülbelül ugyanígy vagyunk, hogy mit gondol rólunk a mások? És ez képes fogságban tartani bennünket. Képes bennünket rossz irányba vinni.

Nézzétek meg ezeket a farizeusokat, istenfélő emberek voltak, igazaknak tartották magukat, igyekeztek Isten törvényét megtartani, amennyire tudták, és meg voltak győződve, hogy náluk van az igazság. De mégis a félelmek a legnagyobb dologtól tartották vissza őket, mégpedig attól, hogy a saját Messiásukat megtalálják.

János 20,19.

19. Mikor azért este volt, azon a napon, a hétnek első napján, és mikor az ajtók zárva voltak, ahol egybegyűltek a tanítványok, a zsidóktól való félelem miatt, eljőve Jézus és megáll a középén, és monda nékik: Békekesség néktek!

A tanítványok féltek. Ezt nem ítéletként, hanem mint tény írja le a Biblia. A félelem miatt nem hitték el azt, hogy Jézus feltámadt. Hiába tettek bizonyosságot, akik látták a feltámadt Jézust, nem hitték el, és féltek. És akkor Jézus megjelent közöttük. A tanítványokat is megragadta a félelem. És ha a tanítványokat megragadta, akkor ezek valós problémák lehetnek a hívő keresztények életében is. Nem szabad, hogy ezeknek a félelmeknek megadjuk magunkat. Dávid is mondta, hogy fél. De azt mondta: Ha még félek is Uram, akkor is tudom, hogy Te velem vagy.

Az nem hitetlenség, ha valakit megtámad a félelem. Még Dávid is mondta azt, hogy bizony fél. Megtámadhatja a félelem a hívőt is és bárkit, és bármelyikünket is. Sokszor félelemből cselekszenek valamit az emberek, rossz motivációból. Ismerjük Ananiás és Szafira történetét, nem szívesen prédikálunk erről, egyetlen eset, nem tudjuk, hogy miért történt, de a lényeg az, hogy félelemből hazudtak ők is. És mind a ketten, pontosabban Ananiás is félelembe esett.

Apostolok cselekedetei 5,3.

3. Monda pedig Péter: Ananiás, miért foglalta el a sátán a te szívedet, hogy megessald a Szent Szellemet, és a mezőnek árából félretégy?

Miért tett félre? Mi motiválta erre a cselekedetre? A félelem. Igazából nem bízott Istenben, nem bízott abban a közösségben, mert azért jobb az óvatosság velük, hiába hívők, hiába keresztények. És akkor ennek érdekében félelemből mit csináltak? Hazudtak.

Van erre történet az Ószövetségben bőséggel, van az Újszövetségben is, és Isten előtt utálatos például a hazug nyelv. A 2Királyok 5-ben van Naámán története. Ott is látjuk Elizeus szolgáját, Géházit, aki hazudik. Egyszerűen letagadta, hogy Isten meggyógyította Elizeus próféta által Naámánt. Hétszer meg kellett mártóznia a szíriai hadvezérnek a Jordánban és megtisztult a poklosságtól. Itt is a gondolati mintáit le kellett rontania Naámánnak.

Nagyon érdekes, éppen tegnap nézegettük a történetet és elemeztük. Egy kis izraeli lány tett bizonyosságot, hogy Izraelben van próféta és meg lehet gyógyulni. És ez a Naámán hallgatott a szolgálóra és küldetett a királyhoz. Nagyon érdekes, hogy miért nem a prófétához küldetett? Miért a királyhoz küldetett? Mert ez is egy szokás volt Izraelben, olvassuk a kis prófétákat, ott főleg lehet látni, hogy voltak kimondottan udvari próféták. Ezt Jeremiás könyvében is olvashatjuk. Kik voltak ezek az udvari próféták? Akik féltek a királytól. Jobban féltek a királytól, mint Istentől, ezért olyanokat prófétáltak mindig, amit a király hallani akart. Ezek voltak a királyi próféták.

Naámán oda küldetett a királyhoz, mert ha van király, akkor ott lehet a próféta is. Mert a próféta hol lehet máshol? Csak a király mellett. De hát ez a próféta nem ott volt. Na tehát a lényeg az, hogy ugye meggyógyította őt. És ez a Naámán megharagudott, hogy odamegy a próféta házához és még

csak ki sem megy hozzá, csak kiküldi a szolgáját, Géházit: Menj és mártózz meg hétszer a Jordánban. Hát micsoda megalázás ez? Ő egy olyan diplomáciai kísérettel jött, egy hadügyminiszter, Szíria hadügyminisztere, és ez a próféta még arra sem méltatja, hogy kimenjen hozzá? Meg kellett alázkodnia, és megint hallgatott a szolgálaira. Tehát ez egy nyitott ember volt, és végül is meggyógyult. Utána visszament, hogy ajándékot adjon a prófétának. De a próféta ezt nem fogadta el. Közben Géházi úgy gondolta, hogy egy kis pénz mégiscsak jó lenne. Ha már úgyszólván ellenség, valami kis hadisarcot kellene szedni tőle, és utánament. Elfelejtette azt, hogy Elizeus próféta olyan ajándékokkal bírt, hogy még a hadvezérek tanácskozásáról is Isten Szelleme megjelentette neki a titkot.

Kérdezte is Géházit, hogy nem ment veled az én lelkem, amikor utána mentél? Géházi hazudott. Miért hazudott? Mert félt, hogy kiderül az igazság és akkor annak következménye van. A hazugságának még nagyobb következménye lett. A hazugságnak van egy nagyon rossz tulajdonsága. Amikor valaki elkezd hazudni, ahhoz, hogy az előző hazugságát igazolja, kell másik három, négy, öt hazugság. Ezért jó, ha igazat mondasz, még akkor is, ha az kellemetlen, mert nem azon kell gondolkodni, hogy mit mondtál tegnap, vagy tegnapelőtt. Miből adódik az ilyen hazugság? Ez is a félelem. Nehogy kiderüljenek a gyengeségeim. Nehogy kiderüljön az, hogy én is csak emberből vagyok és én is elronthatom. Nagyon sokan sokszor nem merünk szembe nézni az igazsággal, pedig így végképp le lehet számolni a félelmeinkkel. Ugyanez volt a helyzet Ananiás és Szafira esetében is. Ők ott rajta vesztettek. Miért? Én azt mondom, hogy nem tudjuk. Ezt nagyon nem szeretjük hallani mi, hívők, hogy valamit nem tudunk. Pedig be kell látnunk, különben ilyenkor jönnek a keresztény fantáziálások és akkor olyan allegorikus értelmezéseket használunk, amiknek semmi köze a Bibliához. Nem kötötte az Ige az orrunkra, hogy miért volt. Hazudtak, ez egyszeri azonnali ítélet volt, amit nem olvasunk az Újszövetségben, egy teljesen egyedi eset. Ha ez ma is így lenne, akkor nagy baj lenne. Úgyhogy máris van egy dolog, amiért hálát adhatunk Istennek, hogy ez napjainkban nem így van.

Most nézzünk rá erre az Illésre egy kicsit azért még, mert őtis megragadta a félelem. Kommunikációs problémája volt Illésnek Aháb királlyal, és az istentelen felesége, Jézabel prófétáival volt előtte egy kis összetűzése. Ugyanis Jézabel azt hiszem Etbaál királynak volt a lánya, ők pogány népek voltak. A pogány népek pogány isteneket imádtak és pogány isteneket szolgáltak. Ilyen pogány isten volt Baál, akit ők istennek tartottak. Őt a termékenység és a bőség istenének tartották ezek a pogány népek. Ezek a bálványimádó népek sajnos Izraelt is elcsábították. Mivel a bőség istene volt, azért több istennek is szolgáltak. Nézzük ezt a történetet, hogy hogyan ragadta meg Illés prófétát is a félelem.

Miután Baálnak négyszáz prófétáját a Kármel hegyén megölte, illetve ott kihívta Izrael népét, hogy döntsék el, hogy kit szolgálnak, Baált szolgálják vagy Istent. A feltétel az volt, hogy egy áldozatot mutat be ki-ki a maga Istenének. Baál prófétái Baálnak mutatnak be. Építenek egy áldozati oltárt, ráteszik az áldozati húst és akkor az ő Istenük tüze majd meg fogja emészteni a húst, ha imádkoznak. Ugyanezt megteszi Illés is, ő is egyedül volt, sőt még vizet is öntetett az áldozati hússal. Akkor ki-ki imádkozzon a saját Istenéhez, és ha az ő Istene él, akkor az élő tűz emészte meg az áldozatot. Baál prófétái imádkoztak, vagdalták magukat, de nem történt semmi.

Érdekes módon Illés nagyon bátor volt. És ezen gondolkodtam, hogy mitől volt ilyen bátor? Majd kiderül, el fogom mondani. Nem jövő héten, hanem még ma, hogy miért volt ez az Illés bátor. Aztán imádkoztak, imádkoztak Baál prófétái, Illés még gúnyolta is őket, hogy biztos alszik az istenek, vagy egy kicsit elszundított, vagy süket, vagy nem hall benneteket, de a tűz nem jött. Utána pedig Illés is imádkozott és megemészttette a tűz az áldozatot. Ott volt Aháb király is. Tehát teljesen világos, győztünk! Most már világosan mindenki láthatja, hogy az Úr az Isten. Baál egy hamis bálvány. Nem hall, nem lát, tüzet sem tud lehozni az oltárra, semmit nem tud csinálni. És akkor mindenki leborult, hogy igen, az Úr az Isten! Még Aháb király is megtért. Egészen addig, amíg a feleségével nem beszélt. Általában Aháb addig tért meg, amíg a feleségével nem találkozott, mert mindig az utolsó információ számított neki és az általában a felesége volt.

De lényeg az, hogy mit gondol ilyenkor egy próféta? Szuper, győztünk, mindenki világosan látja, hogy az Úr az Úr, és most mindenki megtér, és akkor most mindenki Izrael Istenéhez fordul, lerontják a bálvány-oltárokat, megszűnik a bálványozás, és mindenki Izrael Istenét szolgálja! Ezt gondolta Illés, de közben nem így volt. Mert hazament Aháb, elmondta az asszonynak, hogy mi történt, mit tett Illés. Megölte a prófétákat, és na, akkor Illés, neked most annyi! Itt olvassuk a 19. fejezet első részében:

1 Királyok 19,1–4.

1. Aháb elbeszélé Jézabelnek mindazokat, amelyeket Illés cselekedett, és többek között, hogy hogyan ölte meg mind a prófétákat fegyverrel.

Ennek a Jézabelnek egyébként elég rövid a memóriája, mert előtte kiirtatta Izrael összes prófétáját. Minden prófétát megöletett. Abdiás pap menekített ki hétezer prófétát, vagy talán nyolcezeret, nem emlékszem így hirtelen fejből, de a lényeg az, hogy megmentett egy csomó prófétát. Az összes többit megölette Jézabel.

2. És követet küldte Jézabel Illéshez, mondván: Ezt cselekedjék velem az istenek és úgy segítsenek, ha holnap ilyenkor úgy nem cselekszem a te életeddel, mint ahogy te cselekedtél azoknak életével mind egyig.

Tehát Jézabel megfenyegette Illést. Egy ilyen hatalmas győzelem után azt hitte, hogy most már a helyzet nagyon jó lesz, hogy most már mindenki Izrael Istenét fogja szolgálni, de nem így lett.

3. Amikor ezt megjelentették neki, felkelvén elméne, vigyázzván az ő életére. És méne Beersebába, amely Júdában volt; és otthagya az ő szolgáját.

4. Ő pedig elméne a pusztába egynapi járőföldre, és elmenvén leüle egy fenyőfa alá, és könyörgött, hogy hadd haljon meg, és monda: Elég! Most, oh Uram, vedd el az én életemet; mert nem vagyok jobb az én atyáimnál!

Most Illés, aki bátor volt, aki imádkozott Izrael Istenéhez, egyszer csak olyan depresszióba kerül, hogy meg akar halni. Mi volt ennek az oka? Nagyon egyszerű volt az oka: amíg imádkozott, addig Izrael Istenére tekintett, amikor pedig depresszióba esett, akkor saját magára, a saját képességeire, a saját eredményére vagy eredménytelenségére tekintett. Azt gondolta magáról, hogy én egy csódtömeg vagyok. A nagy próféta, a nagy Illés próféta! Megtámadta őt a félelem és a depresszió.

1 Királyok 19,4.

4. Ő pedig elméne a pusztába egynapi járőföldre, és elmenvén leüle egy fenyőfa alá, és könyörgött, hogy hadd haljon meg, és monda: Elég! Most, oh Uram, vedd el az én életemet; mert nem vagyok jobb az én atyáimnál!

Micsoda egy fordulat egy ember életében! Utána elment egészen a Hóreb hegyéig, vagy Sínai hegynek is nevezik, ahol Isten adta a törvényt Mózesnek. Ott leült és azt mondja a 9. vers:

1 Királyok 19,9–14.

9. És beméne ott egy barlangba, és ott hála. És ímé lón az Úrnak beszéde hozzá, és monda néki: Mit csinálsz itt Illés?

Egy dolgot láthatunk, hogy nem Isten küldte oda. Ahova Isten küldte, ott meg tudott állni, mert Istenre tekintett. De most azt kérde Isten tőle, hogy mit csinálsz itt Illés? Akkor föltette azt a lemezt, amit nagyon sokszor lejátszott utána. A 10-es versben azt mondja:

10. Ő pedig monda: Nagy búsulásom van az Úrért, a Seregek Istenéért; mert elhagyták a Te szövetségedet az Izrael fiai, a Te oltáraidat lerontották, és a Te prófétáidat fegyverrel megölték, és csak én egyedül maradtam, és engem is halálra keresnek.

Megint az az eset, ami nagyon sokszor előfordul emberekkel, hogy azt mondják: egyedül maradtam, elhagyott engem Isten, most már nincs reménység, nincs kilátás! Nincs semmi jövőkép, nincs semmi olyan dolog, ami előre mutatna. Magába zuhant, teljesen saját magára tekintett. És akkor az Úr szólt hozzá:

11. És monda: Jöjj ki és állj meg ezen a hegyen, az Úr előtt. És ímé ott az Úr volt elmenendő. És az Úr előtt megy vala nagy erős szél, amely a hegyeket megszagatta és meghasogatta a kősziklákat

az Úr előtt; de az Úr nem volt abban a szélben. És a szél után földindulás lett; de az Úr nem volt a földindulásban sem.

12. És a földindulás után tűz jöve, de nem volt az Úr a tűzben sem. És a tűz után egy halk és szelíd hang hallatszék.

Itt megállok egy pillanatra. Nagyon érdekes, nem értjük, hogy mi ez a tűz, meg a szél, meg a földindulás. Nem véletlenül volt! Mi az, amit várt Illés? Hát ezek az emberek nem tértek meg, akkor valószínű, hogy Isten haragjának ki kellene töltenie rájuk. Hol, mikor voltak ezek a jelenségek? Pontosan ott a Sínai hegynél, akkor, amikor Mózes kapta a törvényt. Akkor ugyanezek a jelenségek zajlottak le. Jött Isten ítélete azokra, akik visszautasították Isten törvényét, akik bálványoztak, amíg Mózes lejött. Sőt, az egyszerű köznépnek nem volt szabad még a hegyhez érni sem, mert ha a hegyhez értek, akkor meghaltak. Az ószövetségi ember, az ószövetségi köznép nem mehetett be közvetlenül Isten jelenlétebe. Mózes és Áron mehetett csak föl a hegyre. Kereste Illés azt a törvénykező Istent, hogy hol vagy most, Isten, miért nem emészted meg ezt az egész társaságot? Miért nem pusztítod el az összes ellenséget? Egyedül vagyok, látod, hogy kudarcot vallottam, odalett a prófétai tekintélyem, hát hiába győztem le a Baál prófétáit, aztán ezek mégsem térnek meg! Isten ítéletét várhatta talán itt Illés, hogy Isten számoljon le ezekkel az ellenségeivel.

13. És mikor Illés ezt hallotta, befedé az ő orcáját palástjával, és kimenvén, megállta a barlang ajtajában, és imé szózat lőn őhozá, amely ezt mondá: Mit csinálsz itt Illés?

Ugyanaz kezdődik előlről! Isten megkérdezi tőle, hogy mi a csudát csinálsz, itt Illés? Mi történik Illés részéről? Újra ugyanaz a lemez.

14. És ő felele: Nagy búsulásom van az Úrért, a Seregeknek Istenéért, mert az Izrael fiai elhagyták a Te szövetségedet, lerontották a Te oltáraidat, és a Te prófétáidat megölték fegyverrel, és én egyedül maradtam, és engem is halálra keresnek.

És megint fűjja a régi nótát. Ez a baj, amikor az embert megragadja a félelem. A félelem vakká és süketé teheti az embert Isten dolgaira. Nem képes racionálisan dönteni, pedig egy ilyen nagy prófétáról beszélünk, mint Illés. Nem azért beszélek erről, mintha Illést ezzel megítélni szeretném, csupán azért, hogy lássuk, a félelem milyen károkat tud okozni az emberek életében, még egy ilyen nagy prófétának az életében is, mint Illés. Aztán a vége az lett, hogy elküldte őt, hogy kenje föl Elizeust helyette. Isten azt mondta, hogy nem tudlak így tovább használni, és ilyen állapotban mit kezdjek veled? Amíg Istenben bízott, amíg Őrá tekintett, addig erős és bátor volt. Amikor elkezdett a saját eredményére vagy az eredménytelenségére tekinteni, abban a pillanatban depresszióba esett. Olyan nagy depresszióba, hogy meg akart halni. Ez hányszor fordul elő az emberekkel?

Illés példájából okuljunk, hogy nem kell így történnie, mert Isten azt kérdezte, hogy mit keresel itt, Illés? Mi a csudát csinálsz itt? Nem értem, hogy miért teszed mindezt? Ez nem így van leírva szó szerint, én csak sarkítom az eseményeket, de ez történt végül is. Amikor mi is magunkba zuhanunk, mert valami éppen nem a mi elképzelésünk szerint történik, akkor bizony-bizony mi is ugyanilyen helyzetben találhatjuk magunkat.

Aztán később látjuk azt, hogy Isten majd foglalkozik Izraellel is, meg foglalkozik a pogány népekkel is. Istennek gondja van rá, hiszen, ha megnézzük néhány tíz évvel később, sajnos az egész Izrael 722-ben megsemmisült. Pontosan azért, mert egyszerűen nem engedelmeskedtek Istennek, Isten törvényének. Volt tizenkilenc király Izraelben, ugyanannyi volt Júdeában is, de Izrael királyai között nem volt egy Isten szíve szerint való király sem, aki az Ő törvényének engedelmeskedett volna. Az ítéletet hagyjuk Istenre! Ő nem a mi elképzeléseink szerint cselekszik, ahogy Ésaiás is mondja, hogy az én gondolataim nem a ti gondolataitok. Istennek gondja van ránk, Ő nagy kegyelmű!

Megnézzük Jónás próféta esetét. Jónást elküldte Isten, hogy menjen Ninivébe. Hova ment Jónás? Ellenkező irányba. Miért? Mert félt attól, nehogy Ninive lakói megtérjenek. Miért félt ettől Jónás? Mert ez egy nacionalista volt! Nyugodtan nevezhetjük így, mert kikhez kellett menni? Asszírokhoz kellett menjen! Az asszírok folyamatosan sanyargatták Izraelt! Folyamatosan megtámadták, kirabolták, a hűbéresük volt. Ez egy gonosz nép volt. Azt mondta, hogy azért nem megyek oda, mert tudom, hogy te irgalmas vagy, nagy kegyelmű vagy. Hova ment Jónás? Az ellenkező irányba! Mert

félt! Aztán végül Isten csak meggyőzte, hogy forduljon már vissza és menjen Ninivébe. Ott nagy prédikációt mondott, hogy ez a város elpusztul, ha meg nem tértek. Erre mi történt? Mindenki megtért. Még a szamarak is zsákruhában voltak. Azért egy kis irónia van benne. Mindenki, az egész Ninive! Erre mit csinál a próféta? Ott duzzog a fa alatt, hogy odalett az ő prófétai tekintélye is, hát ő azt mondta, hogy elpusztul és nem pusztult el mégsem. Mert Isten nagy kegyelmű! Isten megbocsátott nekik! Aztán sajnós később mégis csak elpusztult Assur is, Ninive is. Jött Nabukodonozor, jött a Babiloni Birodalom. De nem ez a lényeg, hanem a lényeg az, hogy Ninive megtért, de a Jónás próféta nem. Mert tele volt félelemmel.

Látjátok, hogy mennyi történet van az emberi kapcsolatokban, hogy népek és nemzetek életében milyen kárt okoz az, amikor valakin a félelem lesz úrrá és a félelem motiválja. A saját téves gondolatai irányítják az embert, ezért nagyon könnyen zsákutcába kerülhet.

Akkor térjünk rá a lényegre, hogy mit tudunk kezdeni ezekkel a félelmekkel? Most már azt hiszem, sok helyen láthattuk, hogy honnan jöhetnek ezek a félelmek, mik lehetnek a félelmeink, láttunk egy-két bibliai példát és még Saul nem is említettem, aki szintén az amálekíták legyőzése után szétosztotta a prédát, mert félt a néptől. A néptől való félelem miatt. Isten megvetette őt, hogy nem vagy többé király. Igazi tragikus hőssé azért tudott válni Saul is, mert megragadta a félelem és félelmében vagy becsvágyában, a kisebbségi érzéséből fakadóan olyan döntéseket hozott, ami nem a javát szolgálta, ami arra motiválta, hogy Isten parancsai ellen cselekedjen. Lehet látni ott is mindezeket.

Akkor nézzük azt, hogy végül is hogyan tudunk megszabadulni a félelmeinktől. Mi erre a recept? Mi erre a bibliai recept? Először is, ha valaki pogány, ha valaki istentelen, ha valaki még nincs Krisztusban, akkor először is újjá kell születnie. Mert az Ádámól örökölt bűnös természetünket egyedül Isten Szelleme képes megváltoztatni. Új teremtéseké kell válnunk. A bukott természetű emberből Krisztus természetű emberré kell válnia annak, aki még nincs Krisztusban. Aki pedig Krisztusban van, ő általment a halálból az életbe, tehát üdvössége van, örök élete van. Ha az üdvbizonyossága megvan valakinek, akkor már eleve van egy jövőképe. Nekünk nem csak múltunk van, hanem van jövőnk is, mégpedig egy jó jövőnk van. Igenis kell előre tekinteni, mert a napjainkban, a hívő életünkben minden napon kihívásaink lesznek. Kinek ilyen, kinek olyan, kinek amolyan. Már az a tény, hogy mi Krisztusban vagyunk, hogy mi új teremtések vagyunk. Az első dolog, hogy az ádami, bukott, ördögi, sátáni természetünktől megszabadultunk. Tehát Isten egy új teremtéssé tett bennünket, mármint a szellemünket. De az elménk, az értelmünk, az érzelmünk nem változott meg ettől. Az ugyanaz maradt! Ha egy hívő keresztény megmarad az újjászületett csecsemő állapotában és nem növekedik föl a Krisztusban, akkor ugyanúgy védtelen az összes körülménytől és a félelem ugyanúgy meg tudja ragadni.

A mi kösziklánk, a mi alapunk, akire építünk, a Krisztus. Ha Isten azt mondja, hogy ne félj, azt nem azért mondja száznegyvenhatszor a Bibliában, hogy mi féljünk. Isten nem akarja, hogy a félelem megragadjon bennünket. Isten nem akarja azt kérdezni, hogy most mit csinálsz itt ebben a depresszióban, hanem szeretne látni minket abban a pozícióban, ahova Ő helyezett minket. Úgyhogy némelyik keresztény rosszul pozicionálja magát. Egyszerűen megadja magát a félelemnek és nem fölfelé tekint, hanem saját magára, a saját képességeire néz, mint Illés, esetleg a múltban elért eredményeire, ami talán nem olyan dicsőséges, mint szeretne volna. De végül is ezek nem a győzelem irányába viszik az embert. Nézzük meg, hogyan szabaduljunk meg a félelemtől:

1János 4,17–18.

17. Azzal lett teljessé a szeretet közöttünk, hogy bizodalunk van az ítélet napjához, mert amint Ő van, úgy vagyunk mi is e világban.

Bizodalunk van. Van reménységünk! Te nem egy csődtömeg vagy, még akkor sem, ha egy-két dolog nem úgy sikerült, ahogy tervezted. Vagy éppen jelenleg nem úgy áll a szénád, ahogy kellene. Akkor is van bizodalunk az ítélet napjához, mert nincs semmi kárhozzátásuk azoknak, akik Krisztus Jézusban vannak. Ha elrontottál valamit, eltévesztettél valamit, akkor is van bűnbocsánat a számodra. Egy örök, engesztelő áldozatot mutatott be Krisztus értünk és üdvösségünk van. Ha elrontasz valamit, az nem üdvösség kérdése. Persze nyilván le fogja aratni mindenki a vetésének a

gyümölcsét, mert amit vetett, azt aratja az ember, Isten nem csúfoltatik meg, írja az Írás. Amint Ő van, mi is úgy vagyunk ebben a világban. Ki a fej? Jézus a fej! Mi vagyunk a test. Emlékeztessük ezekre magunkat. Nagyon jó olvasni ezeket a sorokat, ezek életet adnak, mert ebben élet van, ebben reménység van, ebben jövőkép van, amit az Írás mond.

18. A szeretetben nincs félelem; sőt a teljes szeretet kiűzi a félelmet, mert a félelem gyötrellemmel jár; aki pedig fél, nem lett teljessé a szeretetben.

Egyszer ezt prédikáltam valahol Szlovákiában és megsértődött rám az egyik hívő. Mert állandó félelmei voltak. Lehet, hogy nem voltam elég figyelmes vagy körültekintő, de a lényeg az, hogy nem jött többet. Nem értettem, miért nem jön az összejövetelekre, mindig ott szokott lenni. Azt mondta, hogy azért, mert azt prédikáltam, hogy őbenne nincsen szeretet. Eltalálta az Ige, magára vette, de nem jó irányba. Kinek a szeretetéről van itt szó? Nem az én szeretetemről, meg nem a te szeretetedről, hanem Isten szeretetéről. Ki a szeretet? Isten maga a szeretet! Kinek a szeretetéről van itt szó, hogy nem lett teljessé a szeretetben? Nem lett teljessé az Isten szeretetében, nem ismerte meg teljesen az Isten szeretetét. Ezt az igehelyet nagyon sokszor rosszul értelmezzük. Ha megismered Isten szeretetét, ez a fajta szeretet fogja kiűzni a félelmet, nem a te szereteted, meg az enyém. Az nem alkalmas erre! Isten szeretete űzi ki a félelmet belőlünk. Isten maga a szeretet. Mert a félelem az gyötrellemmel jár. Arról, hogy mennyi gyötrellemmel, beszéltem bőséggel.

A gyötrelmeink okát a legtöbb esetben a két fülünk között kell keresni. Ott vannak! Olyan rosszul reagálunk dolgokra! Miről szól a mai üzenet? A félelem torzítja a valóságot. Eltorzítja az igazságot és az gyötrelmet hoz az ember életébe. Aki pedig fél, nem lett teljessé a szeretetben. Mi történt? Ugyanaz szokott történni, ami Illéssel történt. Nem Istenre tekintett, nem az Ő jóságára, nem arra, hogy Isten mit tett az életében, hanem arra, hogy hol ő vallott kudarcot. Ha sokat tekintesz magadra, akkor a végén depresszióba fogsz esni. Úgy tekinthetsz magadra, mint egy csődtömegre, mert egyszer-kétszer valami nem sikerült. Persze van a másik véglet, amikor valaki többet gondol magáról, mint aki valójában. Ez a másik árok, amibe bele lehet sétálni. De alapjában véve egy hívőnek foglalkoznia kell a félelemmel és tudnia kell azt, hogy Isten minden esetben a mi oldalunkon áll. Akkor is, ha elrontottunk valamit. Akkor is, ha eltévesztettünk valamit.

A 2Korinthus 10,5 is segít nekünk ebben. Pál apostol a Filippi levélben is mondja, hogy amik mögöttem vannak, elfelejtem, amik előttem vannak, annak nekidőlök. A múltadon nem tudsz változtatni. Nem tudom, hogy ki vette már ezt észre? A Filippi levélben szintén írja, hogy semmi felől ne aggódjatok. Attila prédikálta a múlt héten, hogy mit jelent a semmi, azt jelenti, hogy semmi. Nem változott mára sem, ezen a héten is érvényes. Semmi felől ne aggódjatok! Az aggodalom, a félelem hol van? A két fülünk között, amikor megragadja az embert. Nagyon kell figyelni arra, hogy ne sokat időzzünk a félelmeinkben, még akkor sem, ha megtámadnak, még akkor sem, ha vannak. Egyszerűen azt kell tenni, amit itt ír:

2Korinthus 10,5.

5. Lerontván okoskodásokat és minden magaslatot, amely Isten ismerete ellen emeltetett, és foglyul ejtvén minden gondolatot, hogy engedelmeskedjék a Krisztusnak;

Le kell rontani! Kinek kell lerontani? Nekünk kell lerontanunk! Nemrég elhangzott az is, hogy nem szabad megfoganniuk ezeknek a gondolatoknak. Nem szabad, hogy egy vakondtúrásból Himalája legyen az ember fejében. Mert lehet táplálni ezeket a rossz gondolatokat, lehet növelni, lehet dédelgetni ezeket. Sajnálathatod magad nagyon sokáig! Szoktuk ezt is tenni, hogy sajnáltatjuk magunkat! Régi mondás, hogy jobb száz irigy, mint egy sajnáló. Ezt nem írja így a Biblia, ne keressétek egyik igeversben sem, ez egy népi bölcsesség és van benne igazság. De nem kell sajnáltatnunk magunkat. Az együttérzés persze egy más dolog. Foglyul ejtvén minden gondolatot, hogy engedelmeskedjék a Krisztusnak. A gondolatainkat foglyul ejteni.

Most is gondolkodsz valamin. Már többször kipróbáltuk, hogy hogyan lehet a gondolatainkat kicserélni. Ugye, ha azt mondom, hogy ne gondolj a piros elefántra, akkor mi jár most a fejedben? Mit látsz most a gondolataidban? Az ember képekben gondolkodik. Ezért mondta Ábrahámnak Isten, hogy nézz föl az égre, mert annyi lesz a te magod, mint a csillag az égen. Vagy nézz le, ha ló-

gatod az orrod, akkor a homokra tekints, hogy annyi lesz a te magod, mint a tenger fövénye, hogy mindig azt lásd fent is, lent is, amit Isten ígért neked. Itt ugyanez a helyzet, hogy mindegy, hogy milyen állapotban, milyen helyzetben vagyunk, Isten azon munkálkodik, hogy onnan kikeveredjünk, de ha mi dédelgetjük a félelmeinket, a rossz gondolatainkat, akkor rossz eredményre fogunk jutni.

Mert miről szól a mai üzenet? A félelem eltorzítja a valóságot és az igazságot! A félelmeink ezt teszik velünk. Látjátok, hogy mennyi-mennyi helyen vannak rések a pajzson, amiket be kell tömniük? Úgyhogy nem szabad megnyitni ezeket magunknak.

Haginnak egy nagyon bölcs mondása, hogy azt nem tudod megakadályozni, hogy egy veréb átrepüljön a fejed fölött, de azt igen, hogy fészket rakjon a fejedre. A gondolatok úgyszintén. Jönnek rossz gondolatok? Persze! Jönnek a félelmek? Persze! Főleg, ha sokat nézel tévét, sokat hallgatsz híreket. Ami jó hír, azt nem is lehet hallani! A jó dolog, az nem hír. A hír az, hogy meghalt, kirabolták, fölrobbantották, elsüllyedt, tönkrement, rosszabb lesz a helyzet, rosszabb lesz a megélhetés, kevesebb lesz ez meg az, stb. Ha ezt hallgatod, és ezzel táplálsz magad folyamatosan, akkor ezen fogsz gondolkodni.

Ezzel nem azt mondom, hogy ne legyünk tájékozottak a világ eseményeiben, mert az megint az árok másik része, de figyeljünk arra, hogy mennyit foglalkozunk ezzel. Hogyan tudjuk kicserélni a gondolatunkban a piros elefántot? Ha azt mondja, ne csinálj valamit, ne tegyél valamit, ne gondold a piros elefántra, akkor még mindig mit látsz? Piros elefántot. Akkor mit kell tenni? Ki kell cserélni ezt a gondolatot, gondold a zöld majomra. Akkor mást fogsz látni. Így tudjuk kicserélni a gondolatainkat! Amikor jönnek ezek a gondolatok, akkor Isten Igéjére, Isten ígéretére kell vetni a gondolatainkat. Ki kell cserélni őket! Meg kell állítani, foglyul kell ejteni. Ezt kell gyakorolni!

Nem azért prédikálok erről, mert ebben én nagyon jó vagyok. Nekem ugyanúgy meg kell ezzel küzdeni, mindegyikünknek ugyanúgy meg kell ezzel küzdeni, mert ezek a félelmek állandóan jönnek. Ha tényleg az ember nincs résen és nem figyel oda, annyira meg tudják ragadni, hogy tönkre tudják tenni az életét. A környezetüknek az életét, másoknak az életét is. Sok minden van a félelemről a Bibliában, és a félelem ellenszere az isteni fajta hit, ez azt jelenti, hogy Istenre tekintünk. Tudunk kell, hogy ki Ő. Tudjuk azt, hogy ki Krisztus. Tudjuk azt, hogy benne vagyunk. Krisztusban vagyunk. A félelem gyakran elfedi az igazságot és korlátozza az emberi képességeket a helyes döntések meghozatalára.

Az Úr őrizze meg a szívünket és gondolatainkat az Úr Jézus Krisztusban. Ámen!

*A függőleges vonallal jelzett igeversek más fordításból származnak.

A felhasznált bibliai versek a King James kiadás számozását követik.

